

VĀ•NOĀCENĀ• VZPOMĀ•NĀ•NĀ• - 3

ĀCĕtvrtek, 17 prosinec 2015

Dokud ještĀ Ā¼ila moje máma, tak celá naše rodina se scházela na štĀdroveĀ•erní veĀ•eĀ™mi u ní na Vinohradech. VlastnĀ to nebyla veĀ•eĀ™me, máma mĀla cukrovku, musela jíst pravidelnĀ, menší dávky a tak se nakonec z veĀ•eĀ™me stal obĀd. Po obĀdĀ, aby nám slehlo, jsme se chvíli dívali na pohádku, tehdy ještĀ Ā•ernobilš teprve kdyĀ¼ zaĀ•ala videa, stal se tradicí vánoĀní Pan Tau.

Pak se šlo na hĀ™bitovy, za tĀmi, co uĀ¼ s námi nebyli, alespoĀ rozsvítit jim svíĀku. Takle tradice, kdyĀ¼ uĀ¼ byla starší, zanikla a místo toho jsme chodili jenom na Vyšehrad, zapálit za všechny svíĀku na SlavínĀ. Na VyšehradĀ jsme pĀ™i procházce poĀkali na první hvĀzdiĀku a pak se šlo domĀ, a Āekalo se JeĀíška, aĀ¼ u nás zazvoní.

Z Vinohrad to bylo na Folimanku z kopce dolĀ, jenomĀ¼e pak pĀ™ed námi byl opĀt kopec nahoru na Vyšehrad proto, kdyĀ¼ uĀ¼ to mámĀ nechodilo, jsme jezdili z I. P. Pavlova nahoru metrem. Vystoupili jsme na zastávce Vyšehrad a parkem kolem vily BĀlky Na BuĀance vešli do vyšehradského areálu Tábořskou bránou.

Vilu BĀlku, postavenou ve stylu romantizujícího zámku Miramare u Terstu, uĀ¼ dnes prakticky nevidíte. Krátce válece to bývalo Mexické vyslanectví, pozdĀji vila slouĀ¼ila jako soukromá rezidence rĀzných velvyslancĀ, a v roce 2005 pĀ™ešla do soukromých rukou. Parcelu rozdĀlili a pĀ™es zákaz památkáĀ™Ā pĀ™ibyla vysoká pĀ™ístavba, pĀ¼ na BĀlku nedohlédnete. Po nĀkdejšim praĀ¼ském primátorovi BĀlském, který nechal vilu vystavit, se dnes uĀ¼ jmenuje jenom park u stanice metra.

Také Tábořská brána se zmĀnila, zmizel trpasliĀí domeĀek s malinkatou zahrádkou, pĀ™ilepený k opĀrné barokní Majitel po roce 2000 zaĀ¼ádal o povolení k rekonstrukci, jenĀ¼e se ho pokusil obejít zbouráním objektu. Asi tam chtĀl vystavĀt mrakodrap. Ale památkáĀ™i mu to zatrhli. Hned za bránou je krásný výhled na Prahu, na druhou stranu Nuselského mostu – Karlov. A pokud budete pokračovat dál na ochozy smĀrem na jih, uvidíte jako na dlani Podolskou VýtoĀ, Vltavu i Podolskou vodárnou. Kdysi tady na stráni, otoĀené do Podolí, bývala vinice Topolka a na ní zázraĀná studánka, která se správnĀ po vinici jmenuje, ale my jí Ā™íkaly Libuška, protoĀ¼e podle povĀsti byla z tohoto pramene nošena voda pro knĀĀ¼nu Libuška. A sama knĀĀ¼na ze studánky pila, kdyĀ¼ se se svými druĀ¼kami ubírala k nedalekému pramenu Jezerka, nazývanému Libušina lázeĀ.

Dnešní park Jezerka, tam, co je divadlo Jana Hrušínského, je hluboká strĀ¼ vedoucí z Pankrácké plánĀ aĀ¼ dolĀ k BotiĀi. Podle povĀsti byl v rokli posvátný háj, zarostlý mohutnými duby, buky a lípami, ze stran nepĀ™ístupný a Libuše a její druĀ¼ky se sem chodily do jezírka koupat a u pramene uctívaly pohanské bohynĀ Moranu a Vesnu.

Vypráví se, Ā¼e voda z Topolky byla halucinogéní a poĀ¼itím její vody se Libuše uvedla do tranzu a pak s tom dĀ™evorubci, jak v hlubokém lese tesá práh a pak ještĀ vidĀla to mĀsto veliké... a dál uĀ¼ to všichni znáte.

Ale kdo ví, jak to vlastnĀ bylo, podle Kosmase pronášela bájná knĀĀ¼na Libuše vznešená a hrdá slova o mĀstu, jehoĀ¼ sláva hvĀzd se bude dotýkat, na stĀ™edovĀkém hradišti Libušin, na návrší nad stejnojmennou obcí nedaleko Kladna. Tak moĀ¼ná, Ā¼e na VyšehradĀ se jenom obrátila k pĀ™noĀním horám a pravila: „Hle za onĀmi horami v Lemuzích je Ā™eka neveliká, BĀlina jménem. Blízko té Ā™eky je dĀdina, v ní StadicĀv rod...“ Tak takhle to bylo snadné pĀ™edvídat budoucnost; staĀilo se napít ze správné studánky; tedy, pokud si to Kosmas, Hájek a nakonec i Jirásek všechno nevymysleli. Libuška

bývala studánka mého dětství. Vždycky v neděli máma vzala velkou vikslajvantovou tašku, do ní naskládala několik litrovek od Zátkovy limonády s patentním uzávěrem, já a sestra jsme vzaly tašku každá za jedno ucho a šlo se pro minerálku. Se sestrou jsme jí pily na litry, ale nikdy jsme nic nevyvážily. Ale to jsem odbočila z naší vánoční procházky po Vyšehradě. Protože pátým jsem o něm krásně napsala Mia i s fotografiemi, tak ode mne už jenom pár fotek, když na Vyšehradu napadne sníh.

Tady se ještě procházíme, protože žádnou hvězdičku nevidím, ale na jihu od Zbraslavi se začíná stmívat se tichem na vanilkové rohlíčky, vaječný koňak a hlavně na dárky. A teď už jen závěr: i letos ať jsou šťastné a veselé! deeres